

РЕШЕНИЕ

№ 13913

гр. София, 05.08.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 22.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **7030** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.68, ал.1 от Закона за защита от дискриминация (ЗЗДискр.).
Образувано е по жалба на адв. К. А., като пълномощник на А. Й. П. от [населено място], срещу РЕШЕНИЕ №194/16.05.2023г. на Комисията за защита от дискриминация, Петчленен разширен заседателен състав (КЗД или Комисията).
С оспорвания административен акт, на основание чл.64, ал.1, чл.65, т.5 и чл.66 ЗЗДискр. решаващият състав на Комисията: 1) УСТАНОВЯВА, че ответната страна старши комисар В. Б. – директор на Областната дирекция на Министерството на вътрешните работи (ОД на МВР) – П. към процесния период, не е извършил пряка дискриминация по смисъла на чл.4, ал.2 във вр. с ал.1 ЗЗДискр. въз основа на признаци „лично положение“ и „обществено положение“ по отношение на А. Й. П.; 2) УСТАНОВЯВА, че ответната страна старши комисар В. Б. – директор на ОД на МВР– П. към процесния период, не е извършил „тормоз“ като форма на дискриминация по смисъла на чл.5 ЗЗДискр. във вр. с §1, т.1 от Допълнителните разпоредби (ДР ЗЗДискр.) на основата на признаци „лично положение“ и „обществено положение“ по отношение на А. Й. П. и 3) ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ, като неоснователна и недоказана, жалбата с вх. №44-00-4344/19.10.2016г. и допълненията към нея, подадена от А. Й. П. срещу старши комисар В. Б. – директор ОД на МВР – П. към релевантния момент.
Жалбоподателката претендира за недействителност на оспорваното Решение, като

издадено при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и в противоречие с материалния закон. Поддържа, че решаващият състав на Комисията не се е съобразил със задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в Решение №9387/13.07.2020г. на Върховния административен съд (ВАС) и не е изяснил релевантните за спора факти и обстоятелства. Твърди, че е извън компетентността на КЗД преценката за законосъобразност на действията на ответника В. Б., в качеството му на директор на ОД на МВР, а предмет на проверката е следвало да бъде това дали действията и поведението му са довели до неравно третиране на П. в сравнение с останалите служители, заемащи длъжност началник на Районно управление (РУ), създадена ли е била по отношение на нея обидна и враждебна среда и нежеланото поведение имало ли е за цел и/или за резултат накърняване на достойнството на служителя. Сочи, че в производството пред КЗД не е била извършена дължимата проверка по наведените от жалбоподателката доводи за нарушение по чл.14, ал.1 ЗЗДискр. Смята, че липсата на комплексен подход и обективна преценка при анализа на фактите и доказателствата по преписката е лишила решаващия състав от възможността да достигне до извод, че в качеството му на директор на ОД на МВР, действията на комисар Б. разкриват системно, целенасочено и репресивно отношение спрямо жалбоподателката П., проявявано в условията на йерархична служебна подчиненост. Претендира също, че решаващият състав на Комисията неправилно е приложил материалния закон като е смесил понятията за пряка дискриминация и тормоз. Моли съда да отмени Решение №194/16.05.2023г. и да върне преписката за ново разглеждане от друг състав на КЗД или евентуално да се произнесе по същество на спора като приеме за установено, че спрямо нея е осъществена дискриминация по защитени признаци „лично положение“ и „обществено положение“.

Ответникът – КОМИСИЯ ЗА ЗАЩИТА ОТ ДИСКРИМИНАЦИЯ, представлявана от председателя, редовно уведомен за образуваното съдебно производство, не се представлява по делото и не изразява становище по жалбата.

Заинтересованата страна В. Б. Б., оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител адв. В. С. поддържа, че оспорваното Решение на КЗД е законосъобразен административен акт и не са налице сочените основания за отмяна. Претендира да му бъдат присъдени сторените разноски по водене на делото, съгласно представения списък. Доводи за неоснователност на жалбата излага и в депозираните писмени бележки по същество на спора.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и доказателствата събрани по делото, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната разпоредба на чл.68 ЗЗДискр. Подадена е в преклузивния срок за оспорване, от активно легитимирано лице – адресат на акта.

Разгледана по същество жалбата е **НЕОСНОВАТЕЛНА.**

Като взе предвид изложените от жалбоподателката оплаквания и извърши проверка на оспорвания акт, на всички основания за законосъобразност, съдът достигна до следните изводи:

Решение №194/16.05.2023г. е постановено от компетентен орган, в кръга на

правомоцията му, съгласно чл.47 ЗЗДискр. В съответствие с чл.48, ал.3 във вр. с чл.54 ЗЗДискр решаващият състав на КЗД е определен с Разпореждане на председателя №1619/06.11.2020г.

Актът е в предписаната от закона форма и при издаването му не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, установени в чл.50 – чл.70 ЗЗДискр.: Административното производство е образувано по жалба вх. №44-00-4344/19.10.2016г. Жалбоподателката А. П. е сезирала Комисията с искане да установи дали спрямо нея е осъществена дискриминация по защитен признак „увреждане“ при упражняване правото на труд, както и да постанови преустановяване на нарушението. В жалбата е посочено, че от 2004г. А. П. е служител в МВР, а от 16.10.2015г. заема длъжността „началник“ на Първо районно управление (РУ) при ОД на МВР – П.. Изложени са твърдения, че директорът на ОД на МВР - старши комисар Б., е осъществявал по отношение на П. „преследване“ и „тормоз“ на работното място като е предприемал действия и е бездействал, в резултат на което е било накърнено достойнството ѝ, била е създадена обидна и враждебна за нея среда и са били допуснати действия представляващи подбуждане към дискриминация. Според жалбоподателката част от дискриминацията се изразявала в това, че всеки болничен лист който тя е представяла е бил подложен на проверка, инициирана от Б., в качеството му на директор на ОД на МВР, като е била оспорвана медицинската основателност на диагнозата. Болничните листове били задържани до произнасянето на съответната Лекарска консултативна комисия (ЛКК) или Териториална експертна лекарска комисия (ТЕЛК), което забавяло с месеци дължимото обезщетение и пречатствало осъществяването на лечение. П. поддържа, че е била дискредитирана като началник на РУ, тъй като директорът на ОД на МВР не я е допускал до всекидневните оперативки и е отказвал всяка комуникация с нея. Смята, че с това е била поставяна в по-неизгодно положение в сравнение с останалите служители, заемащи същата длъжност, а също е било накърнено достойнството ѝ и е била създавана обидна и враждебна за нея среда. Поради отношението на директора към П. неговите указания, а и указания на министъра на вътрешните работи, не достигали до нея, което я поставяло в невъзможност да изпълнява качествено и в срок служебните си задължения. Сочи, че спрямо нея е била осъществявана пряка дискриминация като не ѝ е било разрешавано да ползва полагащия ѝ се платен годишен отпуск, за което многократно е подавала заявления, както и не ѝ е било разрешено да ползва неплатен отпуск за лечение в чужбина. Освен това претендира, че е била по-неблагоприятно третирана от останалите служители при определяне на допълнителното възнаграждение за агентурно-оперативна и издирвателна дейност, което след месец май 2015г. е било спряно със заповед на директора на ОД на МВР– П..

След определяне на докладчик на решаващия състав, е изпълнена процедурата по проучване на преписката и събиране на доказателства, необходими за изясняване на спорните факти и обстоятелства. В хода на това производство е представено писмено становище от директора на ОД на МВР– П. (вх. №90-04-22/28.02.2017г.), както и становище от МВР (вх. №90-04-79/18.07.2017г.). Страните са били поканени да се запознаят със събраните материали, да изразят становища по тях, както и да ангажират допълнителни доказателства и изложат твърденията си. Процедурата по събиране и проучване на доказателства е приключила с Доклад - заключение на докладчика по преписката. На 18.01.2018г., 22.03.2018г., 23.04.2018г., 21.06.2018г. и на 20.09.2018г. са проведени открити заседания на решаващия състав на КЗД, в които

страните са били изслушани и са приети писмени и гласни доказателства. В съответствие с разпоредбата на чл.62, ал.1 ЗЗДискр. страните са били поканени към споразумение. Въз основа на събраните в производството доказателства и становищата на страните решаващият състав е постановил Решение №60/30.01.2019г. с което: УСТАНОВЯВА, че ответната страна старши комисар В. Б. – директор на ОД на МВР– П. към релевантния момент, не е осъществил „тормоз“ като форма на дискриминация по смисъла на чл.5 ЗЗДискр. във вр. с §1, т.1 ДР ЗЗДискр. на основата на призна „лично положение“ по отношение на А. Й. П. и ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалба с вх. №44-00-4344/19.10.2016г. и допълнения към нея, подадена от А. Й. П. срещу старши комисар В. Б. – директор ОД на МВР – П. към релевантния момент, като неоснователна и недоказана.

С Решение №5048/18.07.2019г. по адм. дело №2909/2019г. Административен съд София – град (АССГ) е отхвърлил жалбата на А. Й. П. срещу Решение №60/30.01.2019г. на Трети специализиран заседателен състав на Комисията за защита от дискриминация. Този съдебен акт е отменен с Решение №9387/13.07.2020г. на ВАС, състав на Пето отделение по адм. дело №14464/2019г. и вместо него, по същество на спора съдът е отменил и Решение №60/30.01.2019г. по преписка №330/2016г. на КЗД и е върнал преписката на Комисията за ново разглеждане при спазване на дадените указания.

Въз основа на влязлото в сила Решение на ВАС по адм. дело №14464/2019г. председателят на КЗД е възобновила производството по преписка №330/2016г. (Разпореждане №1472/05.10.2020г.).

В хода на възобновеното производство е получено Становище от ответника В. Б. с вх. №44-00-1091/01.04.2021г. Процедурата по събиране и проучване на доказателства е приключила с Допълнение към Доклада – заключение, представено от докладчика по преписката, разпределена за разглеждане от Петчленен разширен заседателен състав. Проведени са две открити заседания на решаващия състав на КЗД на 06.04.2022г. и на 14.10.2022г., в които са приети гласни доказателства и спорът е изяснен от фактическа страна.

Производството пред Комисията е приключило с постановяване на процесното Решение №194/16.05.2023г.

Съдът приема, че оспорваният акт е съответен на приложимите материалноправни норми и на целта на закона, формулирана в чл.2 ЗЗДискр. - осигуряване на всяко лице на равенство пред закона, равенство в третирането и във възможностите за участие в обществения живот и ефективна защита срещу всички форми на дискриминация.

С императивната разпоредба на чл.4, ал.1 ЗЗДискр. е забранена всяка пряка или непряка дискриминация, основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна. По смисъла на ал.2 на същата норма пряка дискриминация е всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по ал.1, отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства. Легално определение за "неблагоприятно третиране" е дадено в §1, т.7 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗЗДискр. (редакцията ДВ, бр.105/2016г.), съгласно която норма това е всеки акт, действие или бездействие, които водят до

по-малко благоприятно третиране на едно лице спрямо друго въз основа на признаците по чл.4, ал.1 или могат да поставят лице или лица, носители на признак по чл.4, ал.1, в особено неблагоприятно положение в сравнение с други лица.

От анализа на цитираните норми съдът обосновава извод, че не всяко неблагоприятно третиране представлява дискриминация, а само онова, което е осъществено поради обективно наличие на един или повече защитени признаци. Липсата на защитен признак означава, че дори и да има различно, неравно третиране то не е дискриминация по смисъла на този закон. Фактическият състав на пряката дискриминация включва следните елементи: 1) по-неблагоприятно третиране на едно лице в сравнение с други лица, при сравними сходни обстоятелства; 2) неблагоприятното третиране е основано на един или повече защитени признаци у дискриминираното лице и 3) причинна връзка между неблагоприятното третиране и защитения признак – т.е. единствената или основната причина за осъществяване на по-неблагоприятно третиране на едно лице спрямо друго, при сравними условия, да е именно обективното наличие у това лице на някой от защитените признаци.

Разпоредбата на чл.9 ЗЗДискр. изрично установява разпределението на доказателствената тежест в производството за защита от дискриминация, като страната, която твърди, че е дискриминирана следва да представи факти, въз основа на които може да се направи предположение, че е налице дискриминация, едва след което ответната страна трябва да докаже, че принципът на равно третиране не е нарушен.

В процесния случай жалбоподателката не се е справила с доказателствената тежест, като установи на първо място, че е носител на един или повече защитени признаци и след това да представи факти от които може да се направи връзка, макар и косвена, между нежеланото поведение на другата страна и защитения признак.

Законодателят не е дал легално определение на признаците "лично положение" и „обществено положение“. За разлика от други защитени признаци - пол, раса, религия, увреждане, възраст, семейно положение, които са присъщи на човека, защитените признаци "лично положение" и „обществено положение“ нямат еднозначно, изначално прието обективно съдържание. Това предполага и налага установяване и доказване във всеки конкретен случай на значим, обективен, същностен за личността белег, който позволява да бъде прилаган еднакво и който отчита универсалния обхват на закона и абсолютната забрана за пряка дискриминация. В случая такъв белег изобщо не се сочи. При това необоснован и противен на смисъла и целта на закона е изводът на Комисията, че предприетите от жалбоподателката П. действия, свързани със защита на нейни права (без да се посочват конкретни действия) касаят личното ѝ положение. Както беше отбелязано „личното“ и „общественото“ положение от гледна точка на закона и защитата от дискриминация, предполагат наличие на обективен и същностен за личността белег който да е в причинна връзка с нежеланото поведение, какъвто не се установява да е съществувал по отношение на жалбоподателката. Т. разширително тълкуване настоящият решаващ състав намира за неоправдано от гледна точка на закона. По тези съображения съдът споделя извода на решаващия състав на КЗД, че „служебното положение“ не е защитен признак по чл.4, ал.1 ЗЗДискр. от една страна и не се обхваща от защитения признак „обществено положение“.

В хода на производството не се установява и по отношение на жалбоподателката да е бил осъществен тормоз. Според определението, дадено в §1, т.1 ДР ЗЗДискр. "тормоз"

е всяко нежелано поведение на основата на признаците по чл.4, ал.1, изразено физически, словесно или по друг начин, което има за цел или резултат накарняване достойнството на лицето и създаване на враждебна, принижавща, унижителна, обидна или застрашителна среда. Следователно за да е налице тормоз по смисъла на закона не е достатъчно субективното усещане на лицето, че спрямо него е осъществено нежелано поведение, а е необходимо това поведение да е основано на някой от защитените признаци. Както беше отбелязано по-горе по отношение на жалбоподателката не се установява нежеланото от нея поведение да се дължи на обективното наличие на някой от защитените признаци по чл.4, ал.1 ЗЗДискр. Не всяка липса на възпитание, емпатия, коректност в отношенията между служител и ръководител може да се квалифицира като дискриминация по смисъла на закона и да доведе до предвидените в него последици, каквито всъщност са оплакванията изложени в жалбата. За пълнота на мотивите съдът отбелязва, че по делото е приета Заповед №8121К-4396/02.05.2017г. на министъра на вътрешните работи с която, на основание чл.204, ал.1, чл.194, ал.2, т.1 и т.4 във вр. с чл.197, ал.1, т.6, чл.203, ал.1, т.13 и чл.226, ал.1, т.8 от Закона за министерството на вътрешните работи (ЗМВР) на заинтересованата страна В. Б. е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и е прекратено служебното му правоотношение като директор на ОД на МВР – П.. От обстоятелствената част на Заповедта и от мотивите на Обобщена справка с рег. №8121-8570/12.04.2017г. от проведено дисциплинарно производство срещу старши комисар В. Б. – директор на ОД на МВР, е видно, че основание за наложеното дисциплинарно наказание е поведение на ръководителя спрямо множество различни по длъжност и ранг служители на Дирекцията, което органът по назначаването е квалифицирал като несъвместимо с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, уронващо престижа на службата. При това и при липсата на други факти и обстоятелства, които да сочат за неравно третиране на жалбоподателката спрямо други лица в сравнима, сходна ситуация, което да е основано на някакъв присъщ на нея защитен признак, както и на факти и обстоятелства от които да може да се направи предположение, че нежеланото от П. поведение се дължи единствено или преимуществено на някой от защитените признаци, следва да се приеме, че макар и нежелано, евентуално некоректно и неколегиално, поведението на заинтересованата страна не нарушава забраната за неравенство в третирането, включително „тормоз“ по смисъла на Закона за защита от дискриминация, а е въпрос на личните и служебните му качества да заема определена позиция в МВР. Този въпрос обаче, не е предмет на настоящото производство.

По изложените доводи съдът приема, че Решение №194/16.05.2023г. е законосъобразно и не са налице твърдените основания за неговата отмяна.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.4 АПК на заинтересованата страна следва да бъдат възстановени сторените разноси по водене на делото в размер на 650 (шестотин и петдесет) лева – за адвокатско възнаграждение, съгласно представения списък и доказателства за извършването им – Договор за правна защита и съдействие бл. №36617/09.01.2024г.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД
С. - град, ВТОРО ОТДЕЛЕНИЕ, 25^{-ТИ} състав,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Й. П. от [населено място], срещу РЕШЕНИЕ №194/16.05.2023г. на Комисията за защита от дискриминация, Петчленен разширен заседателен състав.

ОСЪЖДА А. Й. П., ЕГН [ЕГН], да заплати на В. Б. Б., ЕГН [ЕГН], сумата 650 (шестотин и петдесет) лева – разноски по адм. дело №7030/2023г.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на РБългария, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ

Боряна Петкова